

بیانیه‌ی کمیته‌ی هماهنگی در مورد گرانی و تاثیر آن بر کارگران

با گذشت حدود یک ماه از نیمه‌ی دوم سال 91 و گرانی اقلام مصرفی، بسیاری از خانواده های کارگری در تامین مایحتاج زندگی ناتوان مانده‌اند و حتی قادر به رفع ابتدایترین نیازهای خود نیستند. ما شاهد موج دیگری از افزایش قیمت ها هستیم که سفره‌ی خالی کارگران را خالی‌تر نموده است و هر روز بیکاری را بیشتر در کارگاه‌ها و کارخانه‌ها می‌بینیم. این بحران ذاتی سرمایه‌داری به بهانه‌ی تحریم‌ها و حذف یارانه‌ها و نبود ارز خارجی، سایه‌ی شوم خود را بر کارگران و مردم تنگست می‌گستراند و معیشت کارگران و قدرت خرید آنان را پایین آورده است. این ناامنی فضای زندگی کارگران، در ادامه‌ی همان سیاست‌های نئولیبرالی سرمایه‌داری، برای استثمار هر چه بیشتر کارگران و سودخواهی بیشتر است. سیستم سرمایه‌داری با استفاده از این بحران شرایطی را به وجود می‌آورد که در آن مجالی برای کارگران باقی نماند که بدنبال حق و حقوق خود و افزایش دستمزدهای زیر خط فقر باشند. کارگران در چنین شرایطی به خاطر ترس از بیکاری تن به هر بی‌حقوقی و استثمار می‌دهند؛ و برای اینکه بتوانند گوشه‌ای از مشکلات اقتصادی خود و خانواده‌هایشان را بر طرف کنند، به ناچار ساعات کار طولانی‌تری را متحمل می‌شوند. با این وجود می‌بینیم که هر روز فقر و گرسنگی بیشتری به آنان تحمیل می‌شود. صاحبان سرمایه از این بحران هاست که بیشترین سود را به جیب می‌زنند و شرایط لازم را برای استثمار بیشتر کارگران را فراهم می‌کنند.

اما سوال اصلی این است که چرا باید کارگران قربانیان اصلی بحران و آشفته‌گی اقتصادی باشند؟ روزی نیست که کارگر استرس و ترس سر تا پای وجودش را فرا نگیرد و هر دقیقه و ساعت نیست که به او خبر ندهند که برنج، روغن، گوشت و مرغ، اجاره مسکن و دارو و ... گران شده. در واقع کارگران قدرت خرید خود را از دست داده‌اند و این کمبودها خانواده - های کارگران را با بیماری‌های جسمانی که توان معالجه‌ی آن را هم ندارند، روبه‌رو کرده است؛ و مضاف بر این، فرد را دچار بیماری‌های روانی می‌کند و زمینه را برای بروز معضلات اجتماعی فراهم می‌کند. به طور کلی آشفته‌گی اقتصادی، دستمزدهای زیر خط فقر، بیکاری و ... اوج بردگی طبقه‌ی کارگر را نمایان می‌کند. در حالی که میزان حقوق تعیین شده توسط نهادهای غیرکارگری برای کارگران هیچگونه تغییری نکرده است.

در این شرایط از طرفی بازاریان به وضعیت پیش آمده - که سود آنان را کم نموده است - اعتراض کرده‌اند؛ و از طرفی دیگر برای جبران این وضعیت دست به احتکار زده و با گران فروختن اجناس، دامنه‌ی بحران را رو به ما کارگران گسترش می‌دهند.

به خاطر ملموس بودن وضعیت نابسامان اقتصادی، سیر صعودی چند قلم از کالاهای اساسی را در جدول زیر آورده‌ایم:

نام کالا	میانگین قیمت در اول مهر (تومان)	میانگین قیمت در اواخر مهر (تومان)
برنج	25500	35000
روغن مایع (16 لیتر)	48000	60000
چای	1500	2100
قند	1400	1600
مواد شوینده	1000	1250
	1200	1600
پودر لباس شویی		
مایع ظرف‌شویی		

5200	4500	ماست (3کیلوگرم)	لبنیات
5200	4100	پنیر (500 گرم)	

همچنان که سرمایه‌داران برای برون رفت از این بحران به سطح معیشت و درآمد کارگران حمله می کنند، کارگران نیز باید با این سودخواهی مقابله کنند و اجازه‌ی تحمیل فقر و گرسنگی بیش از این را به خود ندهند.

تجاربِ تا کنونی، ما کارگران را متوجه این مسئله نموده است که اعتراضات فردی و کارخانه‌ای و تجمعات پراکنده جلوی ادارات و نهادهای دولتی به تنهایی کارساز و راهگشای این معضل بزرگ نبوده و نیست . برای مقابله با این وضعیت چاره-ای جز مبارزه‌ی متحد و متشکل نداریم. باید با ایجاد تشکل‌های خود ساخته‌ی کارگری، برای دستیابی به یک زندگی انسانی تلاش کرد و در محیط کار و زندگی با هم طبقه‌ای‌هایمان حول مطالبات بر حق خود گرد آمده و به فکر چاره باشیم.

کمیته‌ی هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری

23 مهر 1391